

СИРОМАХЪ И СТАРЕЦЪ

(Приказка)

Единъ сироманъ човѣкъ ималъ тежко семейство: стари родители, жена и шестъ деца. Много трудъ полагалъ той да ги изхрани, но все не успѣвалъ.

Като му било жалъ да гледа, какъ се измжчватъ всички отъ сиромашия, и като виждалъ, че не може да имъ помогне, той решилъ да тръгне по широкия свѣтъ, на кждето му видятъ очитѣ, та дано си намѣри късмета.

Вървѣлъ, вървѣлъ и замръкналъ въ едно пусто поле. Като билъ много гладенъ, той се повъртѣлъ насамъ-нататъкъ, дано намѣри нѣщо за ядене. И като не намѣрилъ нищо, той падналъ на колѣне и, съ сълзи на очи, почналъ да се моли Богу да му помогне.

Предъ него се явилъ единъ старецъ и го попиталъ:

— Какво искашъ, човѣче, защо плачешъ?

— Какъ да не плача,—отговорилъ сироманътъ.—Имамъ голѣмо семейство, не мога да го прехранвамъ, не мога да си отгледамъ децата. Тръгнахъ по свѣта да си търся късмета. Цѣлъ день съмъ ходилъ, гладенъ и изморенъ стигнахъ до тукъ. Моля Бога да се смили надъ мене.

Старецътъ му казалъ:

— Иди насреща въ оня палатъ. Тамъ ще намѣришъ всичко, каквото ти трѣбва. Но запомни: не се бъркай въ чужди работи. Дума да не продумашъ, каквото и да видишъ!

Сироманътъ погледналъ, кждето му сочи старецътъ и, наистина, видѣлъ чуденъ палатъ, какъвто по-рано нѣмало. Отишелъ тамъ и що да види: чудни наредби и несмѣтни богатства! А нѣмало ни единъ човѣкъ. На една маса намѣрилъ сложени гостби, седналъ и се нахранилъ. Стоялъ тамъ сироманътъ една седмица. На осмия день, като гледалъ презъ прозореца навънъ, видѣлъ гѣста гора, каквато по-рано нѣмало на това мѣсто. Въ гората единъ човѣкъ сѣчелъ дърва. И насѣкълъ толкова много, че да не може да ги натовари на две-три кола, а той прехвърлилъ презъ тѣхъ вжже, завързалъ ги и се замжчилъ да ги дигне на гърба си. Мжчилъ се, мжчилъ, но все не успѣвалъ. Сироманътъ си помислилъ:

— Ама глупавъ човѣкъ, ха. Че толкова дърва какъ ще вдигне на гърба си! И отишелъ при него.